

full DOMINICAL

ANEU MAR ENDINS

† JOSEP ÀNGEL SAIZ MENESES
Bisbe de Terrassa

L'art d'escoltar

En l'acompanyament personal, d'acord amb el que assenyala el papa Francesc, és molt important practicar l'art d'escoltar que és molt més que el fet de sentir, per a poder trobar després la paraula i el gest oportuns. Només aleshores és possible descobrir els camins per a un creixement genuí, per tal de desvetllar el desig de viure l'ideal cristià, per a correspondre a l'amor de Déu bo i desenvolupant tots els dons que Ell ens ha concedit (cf. EG 171).

Recordo que en els meus primers anys de sacerdot, va venir una persona a consultar algunes qüestions que la preocupaven. Vaig estar gairebé una hora seguida escoltant-la. Vàries vegades vaig intentar respondre-li, però va ser impossible, perquè la meva interlocutora no parava de parlar ni un moment. En acabar, quan ens acomiadàvem, em va agrair que l'hagués escoltat aquella estona i també em va dir que els meus consells eren molt encertats. Però resulta que jo no havia pronunciat pràcticament ni un paraula. És l'ocasió en que m'he adonat

més clarament de la necessitat que els éssers humans tenim de ser escoltats, i la importància de saber escoltar.

Escoltar no és el mateix que sentir. Sentir és un acte natural, inconscient, que es fa sense esforç; és captar a través de les oïdes tot un seguit de sons que es produeixen al voltant nostre, que, si no tenen un significat previ, no passen de ser un simple soroll. En canvi, escoltar és la capacitat de donar sentit i interpretar allò que entra per les oïdes; escoltar és quelcom que es fa intencionadament, de forma selectiva, parant atenció a allò que ens interessa. Habitualment no decidim què ens toca sentir, però sí decidim a qui volem escoltar i què volem escoltar.

Ara bé, escoltar de veritat no és una tasca fàcil. Significa estar atent, posar tots els sentits davant la persona que ens parla, sense interrompre-la, sense jutjar-la. Saber escoltar és una prova de respecte i d'estimació, és tot un art. Aparentment pot semblar un acte passiu, inactiu, però

és un exercici que demana molta paciència i constància. Vol dir a l'altre, sense alterar ni manipular les seves raons, amb una actitud receptiva, acollint i entenent els gestos i les paraules de l'altre.

En la vida, és molt d'agrar una paraula encertada o un detall d'afecte, però encara s'agraeix més que se'ns escolti a fons i sense presses quan necessitem desfogar-nos o consultar qüestions importants. Quan ens domina l'angoixa o hem de prendre una decisió transcendental per a la nostra vida necessitem que se'ns escolti a fons i llargament. Vivim en un món de presses, d'estrès, de competitivitat extrema, en el que no hi ha temps per a escoltar serenament, ni per al diàleg fecund, ni tan sols en les famílies, o en els llocs de treball, o en els diferents ambients. Tal com va assenyalar l'escriptor i científic alemany Johann Wolfgang Goethe, «parlar és una necessitat, escoltar és un art».

Per això, si bé és important saber enraonar, encara ho és més saber escoltar. Si existeix l'art de la paraula, de l'exposició d'arguments, del debat de les idees, i té molta importància, encara és més important l'art d'escoltar. El camí per a conèixer a fons les persones és saber escoltar en profunditat. Aleshores, més enllà de les dades externes, descobrim les raons profundes i els camins, perquè arribem a conèixer el cor de les persones.

Per acabar aquest escrit, vull subratllar una actitud molt important en aquell que acompanya, per a poder escoltar: la humilitat, la discreció, la superació del protagonisme, de tot narcicisme que pugui desviar el focus del procés. Si no se supera l'egocentrisme, sempre ens pot assetjar el perill d'acabar explicant la pròpia vida i escoltant-se un mateix per comptes d'escoltar l'altre i a l'Esperit Sant mateix, que és el qui guia a ambdós en el procés.

ENTREVISTA

16 anys de diòcesi

FIDEL CATALÁN

La diòcesi de Terrassa va ser erigida el 15 de juny de 2004. És la segona més poblada de Catalunya, amb prop d'1,3 milions d'habitants. A partir del mes de setembre, Mn. Fidel Catalán, rector de la parròquia del Sant Esperit i administrador parroquial de Sant Valentí, que fins ara ha estat vicari episcopal del Vallès Occidental i moderador de Cúria, en serà vicari general.

Què comporta la tasca de vicari general?

El *Codi de Dret Canònic* especifica que el bisbe diocesà pot nomenar un vicari general o més, segons les circumstàncies, per ajudar-lo en el govern de la diòcesi. De fet, en els inicis de la diòcesi ja hi hagueren dos vicaris generals. En el meu cas, aquest servei se centra principalment en la Cúria diocesana, on era Moderador des de 2017.

Quins reptes especials presenta de cara a l'evangelització?

De fet, els mateixos que al conjunt de l'Església a casa nostra; és a dir, propiciar, enmig d'una societat plural, secular i multicultural, l'experiència de la fe a través de l'encontre amb el Senyor. Un encontre que porta al testimoni i al compromís cristià, i l'inseriment en la vida comunitària. Certament, esdevé un repte apassionant perquè comporta una actitud de sortida i ser creatius.

A partir del seu treball de molts anys amb joves, què faria per acostar-los més a la figura de Jesús?

Hem de treballar perquè els joves puguin conèixer Jesucrist de primera mà i fer que el seu missatge sigui sempre nou; que els ajudi a descobrir el sentit de la vida i la seva pròpia vocació, a fer-ho amb l'alegria de la fe. El Senyor continua essent per a ells el camí, la veritat i la vida. Probablement, ens cal reflexionar sobre com ho fem, com ho presentem, com acompanyem els joves, i també com ho vivim per tal de ser coherents.

Òscar Bardaji i Martín

GLOSSA

ENRIC PUIG JOFRA, SJ
Secretari general de la FECC

Se'ns necessita!

Comença el mes d'agost, el mes de les vacances. Moltes famílies passen algunes setmanes fora de la residència habitual, d'altres continuen el dia a dia al lloc de sempre. La comunitat cristiana on viure i celebrar la fe canvia a l'estiu en el primer cas i en el segon cas disminueix en nombre de persones, encara que se n'afegeixin d'altres de pas i temporalment.

Ambdues feligresies haurien d'aturar-se a pensar en com implicar-se comunitàriament en el temps d'estiu. Hem de tenir-ho present i saber com respondrem a la nova situació. Una bona resposta és posar-se en el lloc de l'altre. Si som dels que acoïllim, donem la benvinguda als nouvinguts. Desitgem-los una bona estada entre nosaltres, tinguem uns petits gestos que en facilitin la integració: oferir-los que llegeixin alguna lectura a la missa dominical; que dirigeixin els cants, si és una habilitat personal; que s'afegeixin al grup de músics, si es toca algun instrument; que col·laborin en l'acció caritativa de la parròquia, en la recollida i lliurament d'aliments... Si som dels qui ens quedem al lloc d'origen, no oblidem que la comunitat parroquial segueix necessitant lectors, directors de cants, músics, voluntaris per a l'acció

caritativa i social, per gestionar l'economia i altres serveis... Tinguem ben present que, més enllà d'un jo o d'un tu sorgeix un nosaltres; es genera una situació nova. Quan les persones estimen i confien en els altres i els desitgen el bé, quan pensem en les necessitats alienes com en les pròpies, estem construint el Regne i el fem proper i abastable. «Tingueu els mateixos sentiments i el mateix amor els uns pels altres [...] amb tota humilitat, considereu els altres superiors a vosaltres mateixos. Que no miri cadascú per ell, sinó que procuri sobretot pels altres» (Fl 2,2,3-4).

En ambdós casos, escoltar i posar-se en el lloc dels altres, compartir les preocupacions, cercar la concòrdia i eliminar diferències. Vivim, sovint, una fe massa centrada en nosaltres, en els nostres problemes, en els nostres neguits, i això ens allunya de viure amb esperança, amb un sentit que ens apropi al lliurament de Jesús als altres. Som a principis d'agost. Examinem-nos, discernim com vivim la nostra pertinença a la comunitat cristiana, especialment en arribar aquest temps. L'Església no fa vacances, les comunitats parroquials no s'absenten, les necessitats i els necessitats continuen presents. Se'ns necessita!

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

La Misericordia del Señor nos llega por medio de María

HNA. M. DE LOS ÁNGELES MAESO ESCUDERO
Franciscana de los Sagrados Corazones

Nuestras vidas perciben la misericordia del Señor. Él nos la regala, lo podemos descubrir en pequeños detalles, o bien en las circunstancias más importantes de nuestra vida. Es el Padre, Abba, que siempre nos busca. A Santa María ha regalado el ser camino, Madre Medianera.

Así lo han vivido y celebrado los santos. Francisco de Asís lo proclamó a sus contemporáneos. El Señor le concedió la gracia solicitada para todos los hombres. Don, indulgencia de la Porciúncula, que sigue operante en nuestros días. Él decía: «Este lugar es santo, es la morada de Cristo y de la Virgen, su Madre.»

El Santo Padre en visita a la basílica de Santa María de los Ángeles, en Asís, el 4 de agosto de 2016, con occa-

sión del VIII centenario del Perdón de Asís, afirmaba: «Quisiera recordar hoy, queridos hermanos y hermanas, ante todo, las palabras que, según la antigua tradición, san Francisco pronunció justamente aquí ante todo el pueblo y los obispos: "Quiero enviaros a todos al paraíso". ¿Qué cosa más hermosa podía pedir el Poverello de Asís, sino el don de la salvación, de la vida eterna con Dios y de la alegría sin fin, que Jesús obtuvo para nosotros con su muerte y resurrección?»

Que Santa María de los Ángeles nos ayude a recorrer el camino del perdón: perdonar y acoger el perdón; que nuestra Señora nos permita vivir el espíritu franciscano de sencillez, amor, paz, alegría; ser apóstoles de la misericordia del Señor.

Lectures de la missa diària i santoral

3. ■ Dilluns (lit. hores: 2a setm.)

[Jr 28,1-17 / Sl 118 / Mt 14,22-36]. Sant Gustau, bisbe; santa Lídia, de Tiatira, deixebra de Pau a Filipis (s. I); beata Joana d'Aza, mare de Domènec de Guzman; santa Cira, vg.

4. □ Dimarts [Jr 30,1-2.12-15.18-22 / Sl 101 / Mt 15,1-2.10-14].

Sant Joan-Maria Vianney (1786-1849), prev., rector d'Ars (bisbat de Bellelly), patró dels rectors de parròquia. Santa Perpètua, mare de família romana, mr.

5. ■ Dimecres [Jr 31,1-7 / Sl: Jr 31,10.11-12ab.13 / Mt 15,21-28].

Mare de Déu de les Neus, i altres advocacions: Àfrica, Blanca, Eivissa, Remei...; sant Osvald, rei anglès; santa Afra, mr.

6. □ Dijous [Dn 7,9-10.13-14 (o bé: 2Pe 1,16-19) / Sl 96 / Mt 17,1-9].

Transfiguració del Senyor, popularment: el Salvador, situada per tradició al mont Tabor (s. IV). Sant Just i sant Pastor, noiets germans mrs. d'Alcalà d'Henares; sant Hormisdès, papa (514-523).

7. ■ Divendres [Na 1,15;2,2;3,1-3.6-7 / Sl: Dt 32 / Mt 16,24-28].

Sant Sixt II, papa (grec, 257-258), i els seus quatre diaques, mrs.; sant Gaietà (*Cayetano*, Vicenza, 1480 - Nàpols, 1547), prev., fund. Teatins (CR, 1524). Sant Albert Tràpani o de Sicília, prev. carmelità.

8. □ Dissabte [Ha 1,12-2,4 / Sl 9 / Mt 17,14-20].

Sant Domènec (Domingo) de Guzmán (†1221), prev. d'Osma, fund. Dominicans (OP) a Tolosa de Llenguadoc (1215) per combatre els albigesos. Sants Ciríac, Llarg i Esmaragde, mrs. a Roma (s. IV).

9. ■ † Diumenge vinent, XIX de durant l'any (lit. hores: 3a setm.)

[1Re 19,9a.11-13a / Sl 84 / Rm 9,1-5 / Mt 14,22-33]. Santa Teresa Beneta de la Creu (Edith Stein), mr. carmelitana, copatrona d'Europa. Sant Domicià, bisbe; sant Romà, mr. (s. III); sant Esteve, bisbe i mr.; santa Càndida Maria Cipitria Barriola, fund. Filles de Jesús.

DIUMENGE XVIII DE DURANT L'ANY

COMENTARI

Lectura del llibre d'Isaïes (Is 55,1-3)

Això diu el Senyor: «Oh tots els assetegats, veniu a l'aigua, veniu els qui no teniu diners, compreu i mengeu, compreu llet i vi sense diners, sense pagar res. ¿Per què perdeu els diners comprant un pa que no alimenta, i malgasteu els vostres guanys en menjar que no satisfan? Escolteu bé, i tastareu cosa bona, i us delectareu assaborint el bo i millor. Estigueu atents, veniu a mi, i us saciareu de vida. Pactaré amb vosaltres una aliança eterna, els favors irrevocables promesos a David».

Salm responsorial (144)

R. *Tan bon punt obriu la mà, Senyor, ens sacieu de bon grat.*

El Senyor és compassiu i benigne, / lent per al càstig, gran en l'amor. / El Senyor és bo per a tothom, / estima entranyablement tot el que ell ha creat. R.

Tothom té els ulls en vós, mirant esperançat, / i al seu temps vós els doneu l'aliment. / Tan bon punt obriu la mà, / sacieu de bon grat tots els vivents. R.

Són camins de bondat, els del Senyor, / les seves obres són obres d'amor. / El Senyor és a prop dels qui l'invoquen, / dels qui l'invoquen amb sinceritat. R.

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (Rm 8,35.37-39)

Germanys, ¿qui serà capaç d'allunyar-nos del Crist, que tant ens estima? ¿Els contratemps, la por, les persecucions, la fam o la nuesa, els perills, la mort sagnant? De tot això en sortim fàcilment vencedors amb l'ajut d'aquell que ens estima. Estic ben segur que ni la mort ni la vida, ni els àngels o altres poders, ni res del món present o del futur, ni els estols del cel o de les profunditats, ni res de l'univers creat no serà capaç d'allunyar-nos de Déu que, en Jesucrist, el nostre Senyor, ha demostrat com ens estima.

✦ Lectura de l'Evangelí segons sant Mateu (Mt 14,13-21)

En aquell temps, quan Jesús rebé la nova de la mort de Joan Baptista, se'n anà amb una barca cap a un lloc despoblat. Així que la gent ho va saber, el van seguir a peu des dels pobles. Quan desembarcà veié una gran gentada, se'n compadí i curava els seus malalts. Els deixebles, veient que es feia tard, anaren a dir-li: «Som en un indret despoblat i ja s'ha fet tard. Acomiadeu la gent. Que se'n vagin als poblats a comprar-se menjar». Jesús els respongué: «No cal que hi vagin. Doneu-los menjar vosaltres mateixos». Ells li diuen: «Aquí només tenim cinc pans i dos peixos». Jesús respongué: «Porteu-me'ls». Llavors ordenà que la gent s'assegués a l'herba, prengué els cinc pans i els dos peixos, alçà els ulls al cel, digué la benedicció, els partí i donava els pans als deixebles i ells els donaven a la gent. Tothom en menjà tant com volgué i recolliren dotze coves plens de les sobres. Els qui n'havien menjat eren tots plegats uns cinc mil homes, sense comptar-hi les dones i la mainada.

Lectura del libro de Isaías (Is 55,1-3)

Así dice el Señor: «Oíd, sedientos todos, acudid por agua, también los que no tenéis dinero: venid, comprad trigo, comed sin pagar vino y leche de balde. ¿Por qué gastáis dinero en lo que no alimenta, y el salario en lo que no da hartura? Escuchadme atentos, y comeréis bien, saborearéis platos sustanciosos. Inclina el oído, venid a mí: escuchadme, y viviréis. Sellaré con vosotros alianza perpetua, la promesa que aseguré a David».

Salm responsorial (144)

R. *Abres tú la mano, Señor, y nos sacias de favores.*

El Señor es clemente y misericordioso, / lento a la cólera y rico en piedad; / el Señor es bueno con todos, / es cariñoso con todas sus criaturas. R.

Los ojos de todos te están aguardando, / tú les das la comida a su tiempo; / abres tú la mano, / y sacias de favores a todo viviente. R.

El Señor es justo en todos sus caminos, / es bondadoso en todas sus acciones; / cerca está el Señor de los que lo invocan, / de los que lo invocan sinceramente. R.

Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Romanos (Rom 8,35.37-39)

Hermanos: ¿Quién podrá apartarnos del amor de Cristo?: ¿la aflicción?, ¿la angustia?, ¿la persecución?, ¿el hambre?, ¿la desnudez?, ¿el peligro?, ¿la espada? Pero en todo esto vencemos fácilmente por aquel que nos ha amado. Pues estoy convencido de que ni muerte, ni vida, ni ángeles, ni principados, ni presente, ni futuro, ni potencias, ni altura, ni profundidad, ni criatura alguna podrá apartarnos del amor de Dios manifestado en Cristo Jesús, Señor nuestro.

✦ Lectura del santo Evangelio según san Mateo (Mt 14,13-21)

En aquel tiempo, al enterarse Jesús de la muerte de Juan, el Bautista, se marchó de allí en barca, a un sitio tranquilo y apartado. Al saberlo la gente, lo siguió por tierra desde los pueblos. Al desembarcar, vio Jesús el gentío, le dio lástima y curó a los enfermos. Como se hizo tarde, se acercaron los discípulos a decirle:

—«Estamos en despoblado y es muy tarde, despidete a la multitud para que vayan a las aldeas y se compren de comer». Jesús les replicó: —«No hace falta que vayan, dadles vosotros de comer». Ellos le replicaron: —«Si aquí no tenemos más que cinco panes y dos peces». Les dijo: —«Traédmelos». Mandó a la gente que se recostara en la hierba y, tomando los cinco panes y los dos peces, alzó la mirada al cielo, pronunció la bendición, partió los panes y se los dio a los discípulos; los discípulos se los dieron a la gente. Comieron todos hasta quedar satisfechos y recogieron doce cestos llenos de sobras. Comieron unos cinco mil hombres, sin contar mujeres y niños.

«Tothom en menjà tant com volgué»

JORDI LATORRE, SDB

Director de l'ISCR Don Bosco

A la mort del Baptista, Jesús decideix apartar-se i descansar una mica, per no tensar més els ànims amb el rei Herodes, en els dominis del qual predica Jesús.

Tanmateix, Jesús no és amo de la seva pròpia vida, i és la gent mateixa la que el persegueix i l'encalça, i fins i tot se li avança.

L'evangelista insisteix en la compassió de Jesús: sent llastima i guareix els malalts; és més, fins i tot invita els seus deixebles a proveir-los ells mateixos d'aliment, davant de la seva insinuació d'acomiarar la gent, perquè vagin als pobles veïns a comprar. L'empresa de proveir d'aliment a tanta gent supera les possibilitats dels deixebles, però no les de Jesús.

I així, amb cinc pans i dos peixos, van menjar i van quedar satisfets uns cinc mil homes, dones i nens a part. Encara més, amb les sobres ompliren dotze coves.

Jesús no ha fet altra cosa que prendre el pa i els peixos, alçar la mirada al cel, pronunciar la benedicció, partit els pans i lliurar-los als deixebles, perquè aquests els reparteixin entre la multitud de persones acampades. D'aquesta manera, els deixebles són instituits com a ministres de l'aliment de Jesús. El mestre beneeix i multiplica el pa, els deixebles el distribueixen entre la gent que queda sadollada amb el do de Déu. Jesús no solament alimenta amb la seva paraula, sinó també amb el pa beneït i repartit.

Jesús, com un nou Moisès, proveeix d'aliment el poble famolenc enmig de la terra deshabitada. D'altra banda, d'acord amb els oracles dels profetes, els assetegats i els famolencs quedaran sadollats de vida, assaborint el bo i millor, gràcies al do de Déu a favor del poble (cf. Is 55,1-3).

A més, el gest de Jesús conté una clara referència eucarística. Els relats del darrer sopar ens aporten el sentit últim del gest de Jesús: sagrament del seu lliurament a la creu per tots nosaltres. Però aquest relat de la multiplicació ens aporta els efectes del gest: és capaç de saciar una multitud sencera, i encara en sobra per a futures generacions.

Dels dotze coves continuem alimentant-nos també nosaltres, quan, en l'eucaristia, escoltem amb fe la paraula de Jesús, i, asseguts al voltant de la seva taula, compartim el pa únic i partit i participem del calze de salvació. I és que Jesús continua compadint-se de la multitud que resta fidel al seu costat, atenta a la seva paraula de vida.

VIDA DIOCESANA

PLA PASTORAL DIOCESÀ 2018-2023

Activitats del Sr. Bisbe

Aquest diumenge 2 d'agost, a les 12 h. Missa de la Mare de Déu dels Àngels a la parròquia de Sant Esteve de la Costa del Montseny.

Notícies

El Sr. Bisbe es reuneix amb els consiliaris de Vida Creixent. El divendres 24 de juliol, Mons. Saiz Meneses es va reunir amb els consiliaris dels grups de Vida Creixent que hi ha a la diòcesi. Es va tractar sobre la constitució d'aquest moviment a nivell diocesà.

Mons. Saiz Meneses celebra a Sant Jaume del Pla del Bonaire. El diu-

«Una Església a l'encontre de la persona»

Els diumenges d'aquest mes d'agost anirem presentant les diferents accions pastorals previstes per al curs 2020-2021 en el Pla Pastoral Diocesà 2018-2023, «Una Església a l'encontre de la persona».

Presentació

El Pla Pastoral Diocesà pren com a marc general l'exhortació apostòlica *Evangelii gaudium* del Sant Pare Francesc, fruit dels treballs de la XIII Assemblea General Ordinària del Sínode dels Bisbes sobre el tema *La nova evangelització per a la transmissió de la fe cristiana* de l'any 2012 i l'exhortació *Gaudete et exultate* de l'any 2018. Les primeres paraules del pontífex en aquest document són adreçades a tots els cristians: «vull dirigir-me als fidels cristians per invitar-los a una nova etapa evangelitzadora marcada per aquesta alegria, i indicar camins per a la marxa de l'Església en

els pròxims anys» (Papa Francesc, Exhortació apostòlica *Evangelii Gaudium* [2013], núm 1). En aquesta línia, el títol del Pla ofereix una perspectiva adient: com a Església els cristians hem d'anar a l'encontre de cada persona.

Els quatre blocs d'aquest Pla

Aquest Pla té una durada de cinc anys i està estructurat en quatre blocs:

1. *Deixebles missioners cridats a la santedat.* Centra les seves accions en la formació cristiana des de la conversió missionera per tal de ser veritables apòstols evangelitzadors en la societat que ens ha tocat viure.
2. *Una casa amb les portes obertes.* Reflexiona i proposa accions a partir de la dimensió celebrativa i l'acolliment de les persones.
3. *Una família en sortida.* Vol ajudar a viure més de prop la dimensió caritativa i celebrativa i les perifèries geogràfiques i existencials de moltes persones allunyades.
4. *El gust de ser poble.* Vol ajudar el goig de sentir-se membre del poble de Déu i a posar en pràctica la conversió de les estructures.

menge 26 de juliol, Mons. Saiz Meneses va visitar l'església de Sant Jaume del Pla del Bonaire de Terrassa i celebrà la Missa amb motiu de la seva festa titular.

Terrassa celebra la Jornada pels afectats de la pandèmia. El diumenge 26 de juliol, a les 20 h, Mons. Josep

Àngel Saiz Meneses va presidir la Missa a la Catedral amb motiu de la Jornada pels afectats de la pandèmia. Concelebraren Mons. Salvador Cristau, Bisbe auxiliar, i diversos preveres i diaques de la diòcesi, acompanyats pels seminaristes. Hi assistí el Sr. Jordi Ballart, Alcalde de Terrassa, acompanyat per un bon nombre de regidors.

REMAD MAR ADENTRO

† JOSEP ÀNGEL SAIZ MENESES
Obispo de Terrassa

El arte de escuchar

En el acompañamiento personal, según señala el papa Francisco, es muy importante practicar el arte de escuchar, que es mucho más que el simple oír, para poder encontrar después la palabra y el gesto oportunos. Sólo entonces se pueden descubrir los caminos para un genuino crecimiento, para despertar el deseo de vivir el ideal cristiano, correspondiendo al amor de Dios y desarrollando todos los dones que Él nos ha concedido (cf. EG 171).

Recuerdo que en mis primeros años de sacerdote, una persona vino a consultar algunas cuestiones que le preocupaban. Estuve aproximadamente una hora seguida escuchándola. Varias veces intenté responder, pero fue imposible, porque mi interlocutora no paraba de hablar ni un momento. Al final, cuando nos despedíamos, me agradeció que la hubiese escuchado aquel rato, y también me dijo que mis consejos eran muy acertados. Pero resulta que yo

prácticamente no había pronunciado ni una palabra. Es la ocasión en que he percibido con más claridad la necesidad que tenemos los seres humanos de ser escuchados, y la importancia de saber escuchar.

Escuchar no es lo mismo que oír. Oír es un acto natural, inconsciente, que se realiza sin esfuerzo; es captar a través de los oídos una serie de sonidos que se producen a nuestro alrededor, que, si no tienen un significado previo, vienen a resultar simple ruido. En cambio, escuchar es la capacidad de dar sentido e interpretar lo que entra por los oídos; escuchar es algo que se hace intencionadamente, de forma selectiva, prestando atención a lo que nos interesa. Habitualmente no decidimos lo que nos toca oír, pero sí decidimos a quién queremos escuchar y lo que queremos escuchar.

Ahora bien, escuchar de verdad no es una tarea fácil. Significa atender totalmente a la persona que

nos habla, sin interrumpirla, sin juzgarla. Saber escuchar es una prueba de respeto y aprecio, es un arte. Aparentemente puede parecer pasividad, inacción, pero es un ejercicio que conlleva un gran esfuerzo de autocontrol y que requiere mucha paciencia y constancia. Comporta atender las razones del otro, sin alterarlas ni manipularlas, con una actitud receptiva, entendiendo los gestos y las palabras del otro.

En la vida, siempre es de agradecer una palabra acertada o un detalle de afecto, pero se agradece más todavía que se nos escuche a fondo y sin prisas cuando necesitamos desahogarnos o consultar cuestiones importantes. Cuando el agobio nos atenaza o hemos de tomar una decisión trascendental para nuestra vida, necesitamos que se nos escuche en profundidad y extensión. Hoy en día vivimos en un mundo de prisas, de estrés, de competitividad extrema, en el que no hay tiempo para la escucha serena ni para el diálogo fecundo, ni en las familias, ni en los

trabajos, ni en los diferentes ambientes. Como señaló el escritor y científico alemán Johann Wolfgang Goethe, «hablar es una necesidad, escuchar es un arte».

Por eso, si es importante saber hablar, más todavía lo es saber escuchar. Si existe el arte de la palabra, de la exposición de los argumentos, del debate de las ideas, y tiene mucha importancia, más importante todavía es el arte de la escucha. El camino para conocer a fondo a las personas es saber escuchar en profundidad. Es entonces cuando, más allá de los datos externos, descubrimos las razones profundas y los caminos, porque llegamos a conocer el corazón de las personas.

Para acabar este escrito, quiero subrayar una actitud muy importante en el que acompaña, para poder escuchar: la humildad, la discreción, la superación del protagonismo, de todo tipo de narcisismo que pueda desviar el foco del proceso. Si no se supera el egocentrismo, siempre acecha el peligro de acabar explicando la propia vida y escuchándose a uno mismo en lugar de escuchar al otro, y al mismo Espíritu Santo, que es quien guía a los dos en el proceso.